

(šaljivka.)

*Nekoč so živeli ljudje:
imeli so volčje zobe,
oči kakor dvoje lun,
nos dolg kakor jastrebov kljun.*

*Najrajši so jedli koprive,
kot buča velike slide
in trnje in pesek; mesó
pa v slast jim posebno je šlo.*

*Ko vse so podgane in miši
in mačke pohrustali v hiši,
drug drugega so se lotili —
sto let so tako se mastili.*

*Nazadnje od naroda vsega
ostal le še stari je Grega.
Nekoč še on h kotlu je sedel —
in samega sebe pojedel...*

Strah je votel.

V graščini Zagorica je začelo strašiti. Ponoči je odpiralo vrata, je škripalo z zobmi in premetavalo stole. Graščak se je preselil v mesto; posle, ki so še ostali, je metalo toliko časa iz postelje, da so zapustili grad. Iz vasi pod gradom so videli ljudje ponoči luči, ki so plesale po oknih in po strehi. Marsikateri predrzni človek je poskusil, da bi se nastanil v gradu, pa je ubežal že prvo noč ali pa ga sploh ni bilo več na spregled.

Tako je bilo, ko se je neki dan zlomilo poštnemu vozu kolo, in je hotel prenočiti imeniten gospod s svojim slugo v gradu.

V vasi ni bilo prostora. Radi sejma sv. Mihaela je bila edina vaška krčma prepolna, po drugih hišah pa ni bilo primernege stanovanja. Gospod je rekel: »Me bodo že prenočili v gradu, saj sem v daljnem svaštvu z graščakom.